

sygn. akt I C 2083/21

POSTANOWIENIE

6 grudnia 2022 roku

Sąd Rejonowy dla miasta stołecznego Warszawy w Warszawie w I Wydziale Cywilnym w składzie:

Przewodniczący: asesor sądowy Mateusz Janicki

po rozpoznaniu na rozprawie 6 grudnia 2022 roku w W.

przy udziale protokolanta Jacka Mostowskiego

sprawy z powództwa (...) W.

przeciwko **G. P.**

o opróżnienie lokalu mieszkalnego

postanawia

1. odrzucić pozew;
2. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego 257 (dwieście pięćdziesiąt siedem) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Pozwem z 14 czerwca 2018 r. (...) W. wniosło o eksmisję pozwanego G. P. z lokalu przy ul. (...) w W.. W uzasadnieniu wskazało, że pozwany nie ma tytułu prawnego do lokalu, a stosunek najmu łączący powoda z ojcem pozwanego wygasł ze śmiercią najemcy (pozew k. 1-2 dołączonych akt I C 2285/18).

Powód zobowiązany do wykazania tytułu prawnego do przedmiotowego lokalu wskazał, że jako posiadacz samoistny zasiedział nieruchomość i toczy się postępowanie o stwierdzenie zasiedzenia (pismo k. 36-37 dołączonych akt I C 2285/18). Postanowieniem z 20 marca 2019 r. sąd zawiesił postępowanie do czasu prawomocnego zakończenia ww. postępowania, toczącego się pod sygn. II Ns 538/18 (postanowienie k. 49 dołączonych akt I C 2285/18). Postanowieniem z 14 kwietnia 2020 r. (prawomocne z dniem 2 czerwca 2020 r.) sąd umorzył postępowanie toczące się pod sygn. II Ns 538/18 w przedmiocie stwierdzenia zasiedzenia na podstawie art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c. tj. z uwagi na opieszałość wnioskodawcy będącym równocześnie powodem w sprawie eksmisyjnej (odpis postanowienia i zarządzenia k. 55-56 dołączonych akt I C 2285/18). W związku z powyższym postanowieniem z 30 lipca 2020 r. sąd podjął postępowanie (postanowienie k. 57 dołączonych akt I C 2285/18).

Wyrokiem zaocznym z 4 grudnia 2020 r. sąd oddalił powództwo z uwagi na brak legitymacji czynnej powoda (wyrok k. 70, uzasadnienie k. 80-82 dołączonych akt I C 2285/18).

29 lipca 2021 r. powód wniósł ponownie pozew (datowany na 23 lipca 2021 r.) o eksmisję G. P.. Ponownie wskazał, że pozwany nie ma tytułu prawnego do lokalu, a stosunek najmu łączący powoda z ojcem pozwanego wygasł ze śmiercią najemcy. Ponadto wskazał, jako posiadacz samoistny zasiedział nieruchomość i że 11 marca 2021 r. wniósł o stwierdzenie zasiedzenia nieruchomości (pozew k. 3-4).

Wniosek o zasiedzenie nieruchomości, o którym wspomniał powód w ponownym pozwie, był procedowany w sprawie II Ns 336/21. Zarządzeniem z 13 lipca 2021 r. wniosek zwrócono. Początkowo z uwagi na problemy z PI błędnie stwierdzono prawomocność zarządzenia o zwrocie wniosku na 21 sierpnia 2021 r. Następnie jednak zarządzenie

w przedmiocie stwierdzenia prawomocności zarządzenia o zwrocie wniosku uchylono (k. 345-346), a wniesiony 27 września 2021 r. wniosek powoda (wnioskodawcy w tamtej sprawie) o sporządzenie uzasadnienia zarządzenia uznano za wniesiony w terminie, jednocześnie odrzucając wniosek o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie, ponieważ wniosek ten został wniesiony w terminie (postanowienie z 4 marca 2022 r. w aktach II Ns 336/21). Postanowienie to zostało doręczone pełnomocnikowi powoda (wnioskodawcy w tamtej sprawie) za pośrednictwem portalu informacyjnego 15 marca 2022 r. w sposób prawidłowy. 31 marca 2022 r. w trybie § 119 ust. 2 r.u.s.p. poczyniono wzmiankę o niemożności sporządzenia uzasadnienia zarządzenia z 13 lipca 2021 r. w związku z długotrwałą nieobecnością sędziego, który wydał to zarządzenie. 15 kwietnia 2022 r. sporządzono, a 25 kwietnia 2022 r. skutecznie doręczono pełnomocnikowi powoda (wnioskodawcy w tamtym postępowaniu) za pośrednictwem PI informację, że stwierdzono niemożność sporządzenia uzasadnienia zarządzenia z 13 lipca 2021 r. w przedmiocie zwrotu wniosku. Zawodowy pełnomocnik powoda (wnioskodawcy w tamtym postępowaniu) nie zaskarżył zarządzenia o zwrocie wniosku (w terminie, który upływał dla niego 2 maja 2022 r., jako że rozpoczął bieg wraz z zawiadomieniem w trybie art. 331 § 4 k.p.c.), zamiast tego zaskarżając niezaskarżalne zarządzenie z 31 marca 2022 r. Tym samym z dniem 3 maja 2022 r. sprawa II Ns 336/21 jest prawomocnie zakończona.

Sąd zważył, co następuje:

Pozew podlegał odrzuceniu z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa została już prawomocnie osądzona. Zgodnie z art. 366 k.p.c. wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej co do tego, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia między tymi samymi stronami.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, powództwo o eksmisję między tymi samymi stronami ((...) W., G. P.) oparte na tych samych faktach (pozwany nie ma tytułu prawnego do lokalu, stosunek najmu wiążący powoda z ojcem pozwanego wygasł, miasto włada i zarządza nieruchomością od lat, nie dysponując prawomocnym orzeczeniem stwierdzającym zasiedzenie) zostało prawomocnie osądzone wyrokiem zaocznym z 4 grudnia 2020 r. w sprawie I C 2285/20. Tym samym nie może podlegać ponownie merytorycznemu rozpoznaniu.

Podkreślić w tym miejscu należy nielojalną postawę zawodowego pełnomocnika powoda, który, występując z nowym powództwem, zataił, że sprawa jest już prawomocnie osądzona. Tymczasem w demokratycznym państwie prawnym wykluczona jest sytuacja, w której strona, niezadowolona z wyroku sądowego, zamiast go zaskarżyć (jeśli jest nietrafny), wszczynając nową sprawę, licząc że inny skład sądu wyda odmienne rozstrzygnięcie. Tym samym wykluczone jest roztrząsanie kwestii, czy powód ma, czy nie ma legitymacji czynnej, skoro prawomocnie sąd orzekł, że legitymacji tej na obecnym etapie nie ma.

Bynajmniej brak legitymacji nie wynikał z faktu „nietoczenia się” postępowania w przedmiocie zasiedzenia, bowiem „toczenie się” postępowania nie daje powodowi legitymacji czynnej w sprawie eksmisyjnej. Legitymację taką dałoby powodowi dopiero prawomocne postanowienie, w którym sąd stwierdziłby, że powód nabył nieruchomość przez zasiedzenie, co pozwoliłoby na obalenie wiążącego strony na zasadzie art. 366 i 365 k.p.c. ustalenia, że władanie powoda nieruchomości przy ul. (...) w W. nie doprowadziło do jej zasiedzenia z uwagi na brak cechy samoistności. Wykluczone byłoby też prowadzenie na obecnym etapie postępowania dowodowego w tym zakresie, a to z uwagi na prekluzję materiału wynikającą z prawomocności zapadłego orzeczenia – nie można bowiem po przegraniu procesu z uwagi na własną opieszałość, następnie dążyć do wygrania kolejnej sprawy przez zaprezentowanie materiału, którego w poprzednim postępowaniu się nie ujawniło (por. jakikolwiek komentarz do przepisów art. 365-366 k.p.c.).

Z powyższych względów pozew podlegał odrzuceniu.

Na marginesie, brak było podstaw do zawieszania postępowania do czasu zakończenia postępowania II Ns 336/21, i to z trzech powodów. Po pierwsze, z uwagi na to, że postępowanie to jest już zakończone, a zawieszenie możliwe jest tylko z uwagi na „toczące się” postępowanie (por. art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c.). Po drugie, z uwagi na to, że art. 177 § 1 pkt 1 k.p.c. przewiduje fakultatywne zawieszenie, konieczna jest więc ocena jego celowości – a brak podstaw, żeby

przyjąć, że powód ma jakikolwiek interes, żeby „trwało” zawieszono postępowanie eksmisyjne, skoro takie eksmisyjne postępowanie przeciwko pozwanemu powód będzie mógł wytoczyć w każdej chwili, jak tylko uzyska orzeczenie stwierdzające jego tytuł prawny do nieruchomości, skoro roszczenie windykacyjne nie podlega przedawnieniu (art. 223 § 1 k.c.). Po trzecie, z uwagi na to, że powód wykazuje w ramach postępowania II Ns 336/21 postawę zaskakującą – biorąc pod uwagę wagę sprawy – niestaranną, skoro twierdząc, że postępowanie to „się toczy”, od ponad 8 miesięcy nie podejmuje żadnych czynności.

O kosztach sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (art. 98 § 1 i 3 k.p.c.). Powód jako przegrywający obowiązany jest zatem zwrócić pozwanemu koszty procesu, na które złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w wysokości 240 zł (§ 7 pkt 1 rozporządzenia w sprawie opłat za czynności radców prawnych) oraz opłata skarbową od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

Z.ądzenia:

1. odnotować uzasadnienie;
2. odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda r. pr. G. oraz pełnomocnikowi pozwanego r. pr. S. przez umieszczenie w portalu informacyjnym.

W., 19 grudnia 2022 roku asesor sądowy Mateusz Janicki